

В'ячеслав Ковалевський:

"Завершувати кар'єру гравця складно, але впадати у депресію не варто"

Найдосвідченішим гравцем нинішнього "Пульсара" є його капітан 34-річний В'ячеслав Ковалевський. Протягом багатьох сезонів Славко був справжнім двигуном команди. Він пам'ятає як її злеті (вихід до Суперліги, перемоги над вітчизняними грандами), так і падіння. У 2008-му гравця, який віддав "Пульсару" майже півтора десятиліття свого спортивного життя, урочисто провели на заслужений відпочинок. Втім, вже незабаром Ковалевський повернувся, аби допомогти рідному клубу у скрутну хвилину. Нині він знову поза грою — через отриману травму довелося зробити операцію, але вірить, що ще зможе вийти на майданчик. Про це і не тільки В'ячеслав Ковалевський розповів в інтерв'ю "РВ".

"Хотілося б ще пограти"

— Як здоров'я, коли знову тебе побачимо у грі?

— Складно сказати. Потрібно буде робити ще одну операцію. Думаю, станеться це вже у березні. Дали три тижні в гіпсі на милицях, а потім 6-8 місяців відновлення.

— Усе так серйозно?

— Травмувався я у Черкасах. Спочатку подумали, що це просто розтягнення. Два місяці нічого не робили, а коли почав тренуватися, відчув дисконфорт. Як з'ясувалося, порвалася хрестоподібна зв'язка, що згодом призвело до ушкодження мениска.

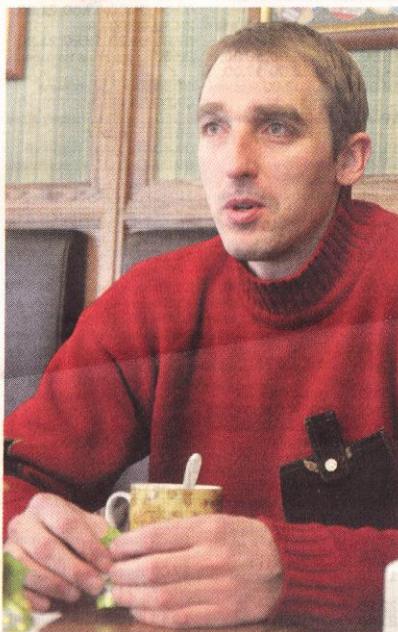
нього пропрацював рік. Порізно складатиметься життя у колишніх гравців: хтось йде у тренери, хтось, заробивши достатньо грошей, розпочинає власний бізнес.

— Нині, озирнувшись назад, не шкодуєш, що став баскетболістом?

— Ні про що не шкодую, усе, що робиться — на краще. Звісно, знав би, де впаду, поклав би соломки. У будь-якому разі впадати у депресію не варто.

"Перспектива працювати на заводі мене не приваблювала"

— Коли ти почав займатися баскетболом?



В'ячеслав Ковалевський

Анатолієм Дубнюком вирішили покинути технікум і вступити до львівського педінституту, де зароджувалася

"35 очок за матч — мій особистий рекорд у Суперлізі"

особистий рекорд у Суперлізі — 35 очок.

— Чому ж після цього у "Пульсара" стався спад?

— Від нас пішли Сергій Лішук та Віктор Герасимчук. Бюджети клубів почали стрімко зростати, в командах з'являлося дедалі більше легионерів. На цьому фоні результати "Пульсара" почали поступово згасати.

"Мав лише одну пропозицію — зі Львова"

— Чи не було у тебе пропозицій від інших команд?

— Особисто до мене була одна пропозиція — зі Львова. Але я мав контракт з "Пульсаром", тому жодних переговорів не проводив. Можливо, до клубу надходили й інші пропозиції, але мені про це нічого не відомо.

— А хотілося б спробувати себе в іншій команді?

— Коли змінюєш команду, тренера, можеш більше навчитися, але мені складно на цю тему щось говорити.

— Невеличкий досвід виступів за іншу команду у тебе все ж був?

— Так. Коли я вже завершив виступи за "Пульсар", через рік до мене звернувся "Черкаські мавпи". Спочатку все ніби було нормально,

телефонувати в "Пульсар", щоб на тебе глянули? Я не заперечував, відтак, ще в дорозі до мене зателефонував Сергій Шемосюк. Я справді був у хорошій формі, а тому швидко влився у колектив. Тоді ж отримали травми Дубнюк та Герасимчук, пішов Улянюк, і я провів на майданчику по 30 хвилин. Вважаю, свій минулий сезон одним з найкращих за останні років сім.

"Донька мені допомагає у тренерській роботі"

— Паралельно з поверненням в "Пульсар" ти влаштувався тренером в ОСДЮШОР?

— Сергій Шемосюк запропонував мені групу дівчат 2000 р.н. Потім віковий діапазон розширився, і нині у мене дівчата 1998-2000 р.н. Таким чином, мені згодився диплом РЕГІ, який я отримав за спеціальністю "фізкультура та реабілітація".

— Один з трьох, які в тебе є?

— Так, крім диплома бердичівського технікуму, маю також фах менеджера зі спорту і туризму, який отримав в Інституті культури.

— Маш до науки хист?

Як з'ясувалося, порвалася хрестоподібна зв'язка, що згодом призвело до ушкодження мениска.

— Але завершувати кар'єру гравця ти все ж не збираєшся?

— Час на відновлення є — весна, літо. А далі буде видно. Хотілося б ще пограти. У вищій лізі навантаження не такі великі, як у Суперлізі, проте грати доведеться обережніше.

— Це вже у тебе не перша серйозна травма?

— Така, щоб з хірургічним втручанням — друга. У 2007-му порвав "ахілл", що і змусило через рік оголосити про завершення кар'єри гравця.

— Наскільки складно баскетболісту знайти себе в житті після виступів?

— Складно. Добре, що мій кум, теж колишній гравець "Пульсара" Віктор Бутримчук запропонував роботу. Я у

на заводі мене

не приваблювала"

— Коли ти почав займатися баскетболом?

— З десяти років. А в дванадцять паралельно ще й записався на легку атлетiku. Мені подобалося, енергії було багато. Зранку ходив на баскетбол, а після уроків — бігати.

— Легка атлетика допомогла у майбутній баскетбольній кар'єрі?

— Думаю, так. Я бігав на 400 і 800 м, це дистанції, де потрібна і швидкість, і витривалість.

— Як ти, хлопець з Бердичева, потрапив до "Пульсара"?

— У Бердичеві я навчався у технікумі на спеціальності "нафтове машинобудування". Зізнаюсь, перспектива працювати на заводі мене не надто приваблювала, я хотів грати у баскетбол. Після третього курсу ми з

Анатолієм Дубнюком вирішили покинути технікум і вступити до львівського педінституту, де зароджувалася тоді команда. Спочатку нам сказали, що ми прийняли, але перед початком навчального року з'ясувалося, що ні. Повернувшись додому, і якимось наш тренер каже — поїхали до Рівного, покажу вас Сергію Шемосюку. Це був кінець 1994 року. Приїхали і нас взяли.

— Які були перші враження від "Пульсара"?

— Тоді команда лише вийшла до першої ліги. Звісно, спочатку в мене була радість, що взяли. Але вже згодом настрої змінювалися. Було складно пробитися навіть в основні дванадцять гравців. Дубнюк якось легше вписався. Не сказав би, що я некоммунікбельний, але в нові колективи входу не одразу. Тому дякую, що залишили.

"35 очок за матч — мій особистий рекорд у Суперлізі"

— Коли, вважаєш, досяг піка форми?

— 1999-2003 роки. Втім, це був не лише мій пік, це був пік для усієї команди. Ми не мали у складі зірок. Колектив був дуже дружний, як на тренуваннях, так і поза ними. Усі приблизно одного віку.

— Якісь матчі залишилися у пам'яті?

— Перші два сезони у Суперлізі були найяскравішими. До цього часу не забуду гру проти "Одеси", в якій ми виграли — 117:116, тоді на останніх секундах Вадим Скиданов забив вирішальний триочковий. У тому матчі Сергій Лішук набрав 35 очок, а я 29. Запамяталися ігри плей-офф проти львів'ян, ми тоді двічі перемогли, а я в одному з матчів встановив

двадцять дев'ять заслужив виступи за "Пульсар", через рік до мене звернувся "Черкаські мавпи". Спочатку все ніби було нормально, пройшов з ними збори, провів дві гри, в яких ми легко перемогли. Після цього клуб почав відраховувати одного за одним досвідчених гравців. Можливо, вирішили, що їм такого сильного складу і не потрібно, залучивши натомість молодь. А десь, може, тут і моя вина, адже після травми я беріг себе. Одне слово, мені сказали, що я вільний агент.

"Минулий сезон був для мене одним з найкращих за останні роки"

— І як відбулося твоє друге прищезання в "Пульсар"?

— Тренер черкащан Володимир Холопов сказав: ти в хорошій формі, може, за-

зі спорту і туризму, який отримав в Інституті культури.

— Маш до науки хист?

— З навчанням ніколи проблем не мав. Встигав вчитися і в баскетбол грати. Коли одружився, ще й дружині, яка навчалася у "водному", допомагав.

— Серед твоїх нинішніх підопічних у спортшколі донька Віка, чи легко думшати, так би мовити, посади тренера та батька?

— Жодних проблем, навпаки, вона мені дуже допомагає.

— Як проводиш вільний час?

— Переважно з дітьми, адже у мене ще є син Женя. Люблю читати.

— Що читаєш?

— Різне. Валентина Пікуля, Стівена Кінга, Бориса Акуніна.

■ Записав Сергій ТАТАРЕНКО.